د کابل مجلې ګڼه – ګڼه ۱۶۲ – مخ ۲۴ – سنبله ۱۳۲۳ – اګست ۱۹۴۴

بو تخیل :

پرون او برانۍ

ښاغلی محمد رسول خان پښتون له جبل السراجه :

هلته ... چه زه اوښه لوړ دغره وخنګ ته دچینې پر غاړه ناست و او نوری هیڅ غمی شنی ، او به ګېلو پټی وې ، د وړاندی غرونه چه پر سرو لمې واوری و لمر ته ځلېدې او به غېږ کښې خړی ، خړی اوریځی لکه د آسمان دزړه نو ټې په ګړنګړنو کښې راغوړاری شوې وې او که دی لا به زړه وی چه ماښام شوا او ځای پر ځای به زنګلونو ، اونورونورو ګړنګونو کښې دګړدبو اورونه بل شوه . او خه ګړی وروسته سپوږمۍ لکه د آسمان د پاچا ملکه چه دځمکی وسیل ته راشی دواوری پر ورېښمین فرش دځامخ خوکی بر بام و دریده او لکه چه غوښته لی خه ووائی مګر پته خوله وه ارهم نورو کائناتو غوښت عرض وکړی خو خه لې نشو ویلای . د سپوږمۍ پلو شو دغونه احاطه کړیوه چه تا به خیال کاوه نول عالم دحیرت په ښیښه کښې بو ځای شویدی ، بدغه وخت کښې تادما خخه پوښتنه وکړه چه مونږ ولی خه نشو ویلای ؟ مادرته و ویل چه زمونږ وینا په پټه خوله ده ،

آخ .... خه دیتی خولې دنیا .. او خنګه آرامی وه ، یوازی دشپی دنل آوار تر غوږو کېده تاویل دانل ولی آ واز کوی ماویل داآواز دهواد فشاره خخه پیدا کېږي . تاوویل : په بوه دی نکړم . ما وویل تر دغه وها خوانه بحیله شبه هم نه په پوهېږی که چېری خوند لحبنی اخلی غوږپرو بسه علت لې نورمه پسی څېره .

نو تاوویل لکه چه مونږ تش سیل ته راغلی یو ؟ ماوویل : نه یم خبر چه مونږ دنوروسیل کوو او که نور زمونږ سیل کوی .

شپه تېره شوه سهار هر هغه ځای چه ماښام سپوږمۍ ولاړه وه لمر په دېراخ اودب راغی ، ودریده ، تا به ویل : دلمر دلیدو سره نولې دزړه وغونی خلاصی شوې او واړه کائنات د یوه ناکی مطلب دپاره تیاری نیسی اودځېلو ځایو خخه خوځېږی . مګر په کراره ، کراره خو ګنده شوه چه داتش خیال دی اوهر څوك پر جلا ، جلا تړه رهی شوه حتی زه او ته هم ځله جلا شوو ، اوس چه فکر کوم زما وستا دتېری شپې دملاقاته خخه بیله نشی خاطرې بل شی راسره نشته نو زه ، یهېدم چه په دنیا کښې حقیقی وصل اوبو واله نشته هر څوك دخپل کار دپاره راغلی او بر خپله تره ځی .